

Första årgången

Med detta nummer har första årgången av Ekonomisk Debatt fullbordats. Det är naturligt att fråga, om vi har lyckats förverkliga de målsättningar för tidskriften som jag presenterade i första numret. Den saken avgör naturligtvis tidskriftens läsare, men jag skall ändå tillåta mig att komma med några egna synpunkter. Jag börjar med de positiva.

Den utlovade bredden i ämnesvalet tycker jag nog vi har lyckats prestera. Av sammanlagt 35 artiklar har 7 behandlat de traditionella områdena för den ekonomiskt politiska debatten, dvs finans-, penning- och skattepolitiken. Arbetsmarknaden och valutasystemet som ju ligger nära det traditionella har ägnats 4 artiklar var. De övriga 20 artiklarna har spängt över ett brett fält från centrala frågor om socioekonomiska system och ekonomisk tillväxt till studiefinansiering och villaägarnas ekonomi. Jag blir själv förvånad över variationsrikedomen när jag går igenom årgången. Till detta kommer sedan 35 repliker och kommentarer som fört in ännu flera ämnen och vinklingar av dessa. Slutligen har vi Nationalekonomiska Föreningens förhandlingar som bl a har behandlat en så aktuell fråga som energikrisen.

Ett annat glädjeämne är att så många debattvilliga och skrivkunniga ekonomer har kommit med bidrag. Det fanns ju farhågor för att tidskriften skulle bli beroende av en liten grupp etablerade experter, och därmed få svårigheter med både variation och kvantitet. Efter ett års erfarenheter förefaller det knappast vara överord att säga att en ny generation samhällstillvända ekonomer har debuterat i tidskriften och undanröjt den risken.

En tredje ljuspunkt är genomslagskraften i debatten. Många bidrag har uppmärksamrats, citerats och bemötts. Vi har flera gånger hamnat högt på citatbarometern. Samtidigt är jag förvånad över det svaga gensvaret på flera inlägg där åtminstone jag och författaren trodde det var fråga om hett stoff. Varför fick t ex Thomas Franzéns synpunkter på skattesystemet i nummer 5 ingen uppmärksamhet, medan Lars Matthiessens artikel i samma nummer om delvis samma problem blev en sådan publikframgång? Varför slog inte Åke Anderssons artikel om fördelningspolitiken, trots att där framfördes kätterska förslag om olika priser för fattiga och rika m m?

En förklaring kan vara att massmedia har lättare att citera sifferuppgifter än att vidarebefordra analytiska argument. På grundval av ofullständig men tillförlitlig information tror jag emellertid att åtskilliga debattinlägg som inte givit genljud offentligt har lästs mycket noga av beslutsfattare och specialister på området.

Som sista post på creditsidan vill jag notera upplagesiffrorna som nått omkring 4 300 och därmed överträffat våra visserligen försiktiga kalkyler

inte oväsentligt. Detta får dock inte avhålla oss från att försöka komma högre ändå nästa år.

Det minst tillfredsställande med den första årgången är i mitt tycke att tidskriften har blivit mera krävande för läsarna än som var avsett. Anledningen är naturligtvis att det är lättast för skribenterna att skriva svårt och långt inom det egna specialområdet. Läsarnas intresse är att få pedagogiska och korta debattinlägg och oftare i frågor som anknyter till läsarens egen erfarenhet som arbetstagare, konsument, patient osv. Jag ser det som en viktig uppgift under nästa år att mera kraftfullt företräda läsarens intresse mot skribentens intresse i detta avseende.

En annan oavsedd utveckling har varit de akademiska ekonomernas övertukt i debattinläggen. Det är visserligen en huvuduppgift för Ekonomisk Debatt att låta fristående ekonomer analysera och kritisera näringslivets, organisationernas och myndigheternas verksamhet, men den uppgiften kan inte lösas tillfredsställande, om inte ekonomer från dessa institutioner deltar i debatten och förklarar och försvarar deras politik. Samma sak gäller alla de utredningsbetänkanden som akademiker har tagit upp till diskussion och kritik i tidskriften under året. Det skulle förbättra kvaliteten i opinionsbildningen oerhört, om utredarna deltog i den debatten. All denna tystnad kan ju inte förklaras av att man följer maximen att inte svara på befogad kritik. Till stor del måste den bero på att de som borde ta till orda i tidskriften i dessa frågor antingen inte upplever det som en moralisk skyldighet eller inte tror att de är välkomna. I båda fallen är det fråga om en missuppfattning. Jag hoppas det blir annorlunda nästa år, så att vi får en friskare (men oförändrat saklig) polemik.

Redaktionen har även diskuterat andra metoder att göra tidskriften lättare och roligare. Utan att än så länge veta precis hur, är vi eniga om att det skall ske genom att kretsen av läsare aktiveras till att medverka i olika former. I väntan på dessa nyheter hoppas jag läsarna fortsätter att komma med förslag per post och telefon, såsom många redan har gjort under det första året. Och glöm framför allt inte att förnya prenumerationen för 1974. Det blir ett spännande år när vi skall försöka klara konststycket att vara mera lättillgängliga och friskt polemiska i svåra frågor utan att förlora i saklighet och djup.

GOTT NYTT ÅR



Nils Gunnarsson